

Foglarovské tábořiště pod Kriváněm

Je všeobecně známo, že Jestřáb se svým oddílem Hoši od Bobří řeky tábořil také na Slovensku pod vrchem Kriváň. Podařilo se mi sehnat dopis, v němž Jestřáb zve 31. 7. 1950 dřívějšího člena oddílu - Silla na návštěvu pod Kriváň. Již dlouho jsem se chtěl na tábořiště podívat a prázdninová cesta s rodinou na Slovensko byla tou správnou příležitostí.

V duši dávného oddílového vedoucího a foglarovce se probudila hravá nálada a tak jsem spojil hledání tábořiště se soutěží pro svou rodinu. Rozstříhané díly dopisu jsem rozdával členům rodiny za odměnu. Mlhavě jsem si pamatoval, že Jestřáb popisuje cestu podél říčky Belé směrem ke Kriváni. Na mapě jsem si tedy našel Kriváň, pod ním byla víska Belá a od Kriváně tekla Bielanský potok. Podél vody vedla cesta přímo ke Kriváni. Povoláním jsem zeměměřič – kartograf a měl jsem upřímnou radost, jak Jestřábův popis cesty sedí. Cestu na místo jsem si rozplánoval už doma bez ohledu na to, jak bude rodina díly zprávy získávat. Takže jsme dojeli autem takřka na místo a poslední části dopisu zbývaly rozdat až při pěším putování.

Nejpopisnější části dopisu se přeci vždy dávají až na konci a my už byli na místě. Začaly trochu komplikace. Vše sedělo, jen údolí bylo příliš úzké. Nikde nebyl žádný plácek vhodný na tábor, po nějakém táboření nikde ani památka. Ptal jsem se starousedlíků, ale nikdo si na tábor nepamatoval. Záhada nad záhadou. Složili jsme si raději celý dopis a zjistili, že jsme o 100 km jinde! Slováci mají dva Kriváně! Tušíte to někdo? Bělá voda dala pod jedním Kriváněm jméno říčce, pod druhým vísce.

Všem doporučuji námi objevenou Bielanskou dolinu. Naleznete ji mezi Belou a Kriváněm (viz mapka). V jednom místě se tam otvírá země a vyvěrá z ní několik velmi silných pramenů (odhaduji 200 l/vteřinu), které se ze země zničehonic valí peřejemi. Nikdy jsem nic takového neviděl. Znam hodně studených říček, v mnohých jsem se koupal, ale tato byla nejchladnější. Je to zázrak Přírody, který jsme tímto mým omylem objevili.

Samotná »správná« Belá a »správný« Kriváň je také impozantní. Údolí je široké, rostou v něm krásné smrky, které znám jen ze zahraničních kalendářů. Říčka je úchvatná. Prudká, průzračná a často mění řečiště. Dravý tok se místy zklidní v hlubokých tůních, které jsme podezírali, že jsou naplněné „Mattonkou“; tak byly čiré a nádherné. Teplota vody a její zběsilá rychlost nedovolí žádné řase, aby se uchytila na dně a to tak zůstává naprosto čisté, dlážděné mozaikou neuvěřitelně pestrých a půvabných oblázků.

Občas tu stojí nějaká chatka, ale díky národnímu parku tady civilizace nebudí. Jeden chatař si na Hochy a Jestřába ještě pamatoval. Jezdívají kolem něho na nákupy. Tábořiště oddílu by už ani on nenašel. Voda všechno změnila, vřdyť často teče metr nad terénem. I na mapě je vidět ta spousta meandrů a mrtvých ramen. Táborová mýtinka je už prý zalesněna a místo by snad našel jen účastník tábora. Před odjezdem na Slovensko jsem si několikrát promítal film Tábor Černého delfína a pochytoval z filmu místopisné detaily. Strávili jsme u Belé celé dva dny a skoro jsme nepotkali živáčka. Já chodil na dlouhé průzkumné výpravy podél vody jako nějaký divoch s dlouhou dřevěnou holí. Ta se hodila jako opěra při neustálém brodění prudké hluboké vody a i jako sušák na mokré plavky, které se po chvíli staly mým praporem. Manželka si mě v legraci dobírala, že jsem tak nadšený proto, že jsem mohl celé dny chodit nahatý jako divoch tam, kde Jestřábovi Hoši »čurali a kakali«. Možná měla pravdu, místo to je opravdu krásné a dobrodružné. Čekal jsem, že se každou chvíli někdo někde objeví a mě zajme nebo dokonce sní. Ano, krásně se tam sní. To správné tábořiště jsem určitě našel. Nebyl tam žádný

důkaz, ale byl jsem si naprosto jist. Cítil jsem to. Nikoli nosem, ale srdcem, celým tělem. Prostě tam někde bylo to slavné tábořiště pod Kriváněm.

Menhart, Pražská pobočka SPJF

